

Вечерята не заспа. Последната нощ Андрей се мѣташе на коравото легло, мислѣше за всичко, което му бѣше скъпо; съ всичко се прощаваше. И когато зората надникна презъ мѣничкото опушено прозорче, намѣри очитѣ на Андрея отворени, както бѣше легналъ вечерята.

Сутринята метна торбичката, стисна дрѣново криваче въ ржка и пое пжтеката, която го извеждаше отъ родното му село. Малката пжтека усѣщаше, какъ при всѣка крачка на Андрея, падаше и една голѣма, гореща сълза. Когато завѣ къмъ дола, момчето се обърна: куминчето на бащината му хижа тихо димѣше, сѣкашъ пушекътъ му махаше съ ржка за сбогомъ. И отъ гърдитѣ му излѣзе въздишка — топла, като дѣхътъ на прѣсната питка, която носѣше въ торбата. А зеленитѣ клончета на храститѣ, що растѣха край пжтеката, го спираха, протегнали предъ него ржце, сѣкашъ питаха: кжде? Той отминаваше. Тревата, която стжпкваше съ царвулитѣ си, се изправяше подире му, въздишаше отъ мжка и шепнѣше тихо:

— Сбогомъ, Андрея!

Той ги не чуваше. Не виждаше и птицитѣ, които протягаха шии отъ гнѣздата си, гледаха го очудени и нѣми. Андрей чуваше само думитѣ на бедния си баща, само неговото угрижено лице виждаше. И слизаше по пжтеката. Когато наближи къмъ обѣдъ първото близко село, Андрей спрѣ предъ една голѣма порта. Почука съ кривака си. Отвжтре лавнаха кучета. Едно дори скочи на портата и показва остритѣ си жби. Андрей почака. Скоро тежката порта скръцна, едно едро женско лице се показва:

— Какво диришъ, бре?